

gættis hauris vel uti semini. Fadin þeirri í Gíl og Elter með drengina um 2.
álinum vid og vid. Eldri drengurinn gættir þá bróður sinn úvættis svo vel, Fadin
þeirri gættir fæind allra sinna ferða frá tilunnun, in þess að vera naggandi um
drengi sinni að Gíl sinni.

Utrifad ni ekkis sorglegt, ef drengi þessum ydijad oftar í, að stappa sé í
ein hvern og ein. Hættum síðar meir, e. f. v. me. Fingurinn fyrir þá sök, að hann
fætti aldrei neina bendingu um þad í östun, hvað var bannað eða boddid,
hvað leyfiliogt eða ósamandi? Og hver er öllu þá sökinn í því?

Foreldrarinn! Hú er eldri menn eða stunnur, sem betur vissu!

Þóttin safuast samann vid jólafréttir sem uttun í heimili foreldrasinna-
ni um síðustu júl (1940). Aðstovandi börn eru þar einnig ofþögnudustinn
mesti í völdum. En hjónin eiga helstu, fagra þriggja ára að aldri. Hú
í þriðja vinnu meðal setulidsmanna, sem hjónin að vinnu vildu megi
þjáða til þessa fagnadar, en þau vita, að þad er ekkis leyfiliogt. Þau
minnast þá eigi í þad mál vid neinu. En stúlkan litla, þriggja ára,
vill með engu móti taka þátt í jólafréttafagnadi hinnu barnanna og for-
eldra sinna; hú er ófáan leyfiliogt til þess að ganga með þeim kringum
jólafrétt, syngja með þeim og leika sér - nema setulidsmönnum
þu em sé samstundis boddid „að vera með“.

Þegar barnid heyrir og sér, að foreldrum þess og öðrum vidstöðlum þu þu
þetta heiti, er þu þad og orgur svo, að allt öklar of göflunum að gangu;
menn verda þu þu þu þu þu vid öllu þessu östap: Halda heiti að
barnid sé að verda fávættis eða viltitola. Líttadinn verda svo þau, að
setulidsmönnum ein söttis og þá bafnar blessudu barninu öttap!
þu ma hvad!

Hvad átti ni að gera vid þetta barn? Hú er þad! —

Þad þarf engu stax þu þu þu til þess að sjá, að þetta barn
verdur ein hvern þu þu síðar er fitt vidur eignar og til þess, að ráða

frókar fyrir sig en aðra, engu að lítyða, en þessu þessu, að hafa sitt 3
fram!

Var það þóvarandi að hegra því, flengja það eða láta það fá einhverja
væðinguna, svo og samt þann? Já, einmitt vegna þess, hve mygt það
var og vissi eigi um hverning þann hinnu eldri var eða get verið
þeim hattsloft, að vilji þeirra öðri meira að ríða en vilji þess, var
nauðsynloft að benda því á það með góðu - einu og eflaust þess
verid get. Eða þá illu, svo að það myndi eftir því. Eða hve er
sá, er annars þess flengdur verid, á hve nenni eigi eftir því alla
öfi, jafnvel þótt hirtungin vör eigi nið og sárs. auk full? Það var
alvaran, á hve einu vilji en eftirgjöf engis, sem þannid sá y
stuldi, og svo betrið stórnunin fan í þetta allsannan, en til hennar
fríma bóm einna sárs.

En þá sjálf sagt að hirtu bóm og flengja þau sér hverju sinni, sem
þeim verður eitthvað á?

Nei, og aftur nei! En ef alidlog þannar, vidvaranin og vissam-
leg til máli ekki daga, þá er hirtungin nauðsynloft, sérstaklega ef um
óhlýðni, móttíða og þráttelni er að ræða. En hirtungin á ekki alltaf
við, sérst. ef af þess þannar er óviljaveik, á hve að hve og alltaf
þá, ef þannid verður fyrir sars og sars, er hirtungin ótalleg!

Bóm mega aldrei verða fyrir sars og sars. Það gleymist þeim aldrei!

Þjón þannid eitthvað vel, í það að fá hirtloft hve's fyrir það. Því á að
sýna þannid og það því óstóradu frá hendi hinnu full orðna, sem það
sýni, að það á þannid þeirra stulid. „Vex hvear við vel hvear ord“, en
enginn einu og þannid. Hvear verða að góða þess, að hvear þess er vidhvear,
það veit svo lítið. Það er þannid inn í óhvear veröld og nið laud, og
þess ekki síða þeirra, en þannid. Það er sars, að „þess er þannid.
Lund, þótt bljúg sé þessa stulid“ (meðan það er megt). Það er einu y
nið í þannid blóu, sem ekki þótt hvear hvear væðing þannar; því
er svo vandlaud með það. Hljáan, stulungunin og lítið einu ordin,

þóð af alid og fullri alvör, verða flestum börnum svo minnisföð 4.
og afþyngandi, að þau gleyma þeim aldri. Þau eiga að „óttast og elsta“,
en sá ótti á að vera minnfalinn í þeir, að þykja svo vort um hver þann, er
leiddurinn þeir, elsta þann svo mikil, að þau vilji elskast þess þann
í míti skapi.

Þetta kemur alveg af sjálfu sér: Finni barid að þeir sé sýnt réttlefi,
hóttleikur og nargotia meðhyggja, þó þá átt í leiddurinn að svinum
og óttast að gera í klutta þann; þá þá finni, að það sé þann þann, en þil
þess má þá elki þessa, vegna þess, að þeir þykja svo vort um þann.

Hér er verid að ratta unduronia og vithvæna þjáflóttu á þinum margi áta
stógarabbi mannlífsins, þóttu, sem á að verða stótt þé, hávarin eik,
sem stadiót getur skakvidri öll og stóttlyji mannlífsins; þá á fyrri
sér að geta stadið um marga þugi árs, allt að hundruð árs. Þá getur
orðið fallgæta þráð; þinn um vithvæna stógarabbi. Hver veit?

Þau geta orðið mör, þessi fögn og stótt þé og því þá elki á hlúa sem
best á þeim áttum.

En ein og þá er nauðynloft á hlúa á þeim, en þá alveg af sjálfu stóttlyji
þyri gáðum og fallgænu vaxi þeirra, að sér hver annar, sem deyjð getur
í vithvæna, sé minni á bót, högginn af, - nógu sanna!

Minni mistök og megnara stóttlyji manna og þjáflóttu:
heild sinni held ég á elki sé á þeim en þau, að láta börn og ungmenni
svo afstíffa lítil sem rann er á. Hver þann stóttlyji; Svithvæna þeir,
þjóttlyji þeir, ef þá er annars við á nfast þá þeir nafni, er líttlyji?

Þótt um margt gott sé þar á vithvæna, annað vithvæna þann að þessa um stóttlyji
ann þess, sem allar og hver um sig eru og eiga að vera áhrifamiklar menningar
stóttlyji, þá vithvæna vithvæna og mör þann, að þá gott elki ávalt af sjálfu þann
stóttlyji sinni; þá á velja vithvæna þann vithvæna og vithvæna; Þá menningar
mika og mannbóta. Þá um elskast ljótt, sanna þá vithvæna þann þann!

Stóttlyji þess þann lífi á almannu þé; þjóttlyji á heitlyji, að þá
geri stóttlyji sine gáttlyji þann, börnum þess og vithvæna.

erka að hristofa þeirum í sveit, einu þess fyrirlidnum, en nefndinni þessu
 þetta, því hún á engum vísam sama stöð fyrir þá. Meðan nefndin er að vinna
 allar áttir, leitir eftir dvalarstöðum fyrir þá og einn stað þvo áttir, en þeir hafa
 komist í þess vid og gert sér sáttmála að nýju, for nefndin badi munulegar og
 strífflegar ávinningar frá lögreglunni um að hún sé (nefndin) ónýt, geri eitth-
 er að gagni og strífi eitt hlutverk sitt. Lögreglan vill epti standa í þessum
 leynu með strákum, sístalandi og strákum þessu að hún kemist þessu laust í sveit.

Vísavlega latur nefndin þessu gætt við háttum hún er að sanna vid, að hún sé ekki
 um nein fyrirmyndarbori að vada og segja þessu best þessu og kosti, þessu sé 10-
 12 ára, 11-12 ára ^{þessu} og gæti að m. k. umid eitthvort fyrir sé að sanna þessu til o. þess.

"Hver er meðgjöfin?" er spurt. Því er svarað: "30, 35 og mátt 40 kr. á mánuði;"
 - en 40 kr. mátti nefndin fara kosti í meðgjöfinni, en þessu að leita til framf.

nefndin er sátt. fulltrúi: Þar þetta viddikin ræfa og samst. og hlutdeigj endum.
 Nefndin ginst þessu þessu að góðu eða fálk orðum samant fyrir þessu, að hafa
 vori góð, og vidd. þessu þessu gætt við kosti að hafa sitt hvort drang með hestum
 meðgjöf. Þessu eru fluttir í þessu þessu; annar ræddiót þessu þessu og þessu
 bændi hana viddi epti þessu þessu; gætt þessu þessu eftir og meðgjöfinni, þessu er
 hana var þessu þessu, epta þessu þessu með viddinu þessu í þessu með þessu o. þessu.
 Eftir þessu meðgjöfinni viddir og drangurinn þessu að vinna fyrir sér.

Hinn strákur að þessu viddinu þessu, stóð 50 kr. frá hestbændum, þessu
 viddi þessu, leita í þessu þessu (hætt að mátt) í viddinu þessu, stóð þessu 20 kr. frá
 þessu þessu og þessu þessu til þessu þessu, leydio þessu þessu 1/2 mánuði
 þessu til lögreglu viddi í þessu, fyrir þessu þessu og eptir viddi þessu þessu og
 þessu þessu endurvið, að þessu þessu þessu þessu strákum í sveit. Nefndin
 þessu þessu haldid þessu þessu í 1/2 mánuði. epta þessu þessu "o. þessu (sagdi lögreglan!)"

landi
 þessu

þessu. Nefndin fer í þessu þessu; henni þessu að þessu þessu í góðu eða
 annar þessu. Þessu þessu allt þessu þessu, þessu til þessu þessu 100 kr.
 frá hestbændum þessu, sanna eptir þessu þessu þessu þessu og þessu í þessu "að þessu
 viddi. Þessu viddi þessu í þessu, þessu þessu þessu að þessu þessu og þessu þessu
 til þessu þessu annar með viddinu þessu til þessu þessu. Þessu endurvið

þeirra þurftu þeir ekkert d'ótast. Því þeir höfðu orðið hann d'gjó, enda réð
hann yfir göðum faraskoði.

Hverning fór svo með borgunina til bóndans, sem strálsurinn var 100 kr.
frá? Nefudis varð d'standa öðil á þeim, en ef ég man rétt þá villi
börnin þá d'lotinu. Þóndinn var ófánlegur til þess d'kafa
þessan unglings þess, enda var hann hróðlyttur útsteppur hans.

Þá var strálsurinn konurinn ^{enn} sem í vega nefudansinnar, hálfu verri
en áður. Þóttu fór nefudis þá til leidar Konid með niðlunum erfis-
numum þá til leidar Konid, d'frálsurinn fari í Illa, til kamsstöðvar,
hann segist heill á sönsunum og þá óþess d'kafa hann þar lengur.

Ný vandradistadja d' Engius vill sjá strálsurinn ne þessa. Hann
hefot hér við um þús, þús, sem bladasali, sendi verum o.s. fr. dag
og dag, meðan nefudis er d' regna í öllum öðrum d'koma þessum
því í veit. Lengst var regnt d'koma þessum því d'Þreidagardregjinn
og svo varð nefudis d'gangs í þessum - einn og regndar offar - d'senda
mann gagngjótt vottur þess d' þessum einum og fótt þessum
þóttu d'vistu hann vestrangur í Þrók, því 40 kr. minni veig.

Þá þótti alveg fjóringurinn d'senda strálsurinn einan vottur og einnig
d'„koma þessum með þess“ d'gjó eða landi: Hann mundi fara í land d'noða
háfu og stjálka, hvort sem hann sei sér fari í þá. Þá var óunnfjálflopt,
sendi með hann. Til þess villi engius vera, því fleotir öðru vott, d'hann
mundi hlampa þá þeim, gjó þeim einhverum öðrum, því hann villi ekkert fara.

Þóttu gaf ég þess kost, d'fara með hann landveg vottur í Kyllis hölm og þá
sjá vottur í Þrók, en ég villi ráða þá, hver með mér fari, og vottu Óla
Þ. Þásson loftréttur þá til þess, enda hefti hann göðan til þá loftréttur
er hann ekkert gjótt. Soo stóð í, d'fadur Óla, Páll Þárdarson, bóndi í Skógu
undir Eyja fjöllum var staddur hér í þessum me þess er mundu og öðru
ekki d'fara þeim fyr en d'3-4 dögum lidnum. Óli faldist undan d'far þess
þessu nuna fadur þess fari einnig, enda er hann vottur d'þessum, þótt
vottu eða yfir sextugt sé; mér sýndist, d'Páll var nauðsynlegur til þessum og
sam þessum þá, d'hann fari með öðrum, enda regndist hann affragd vott.

allir augur vel og ljósir. Vegurinn er mjór og hefurinn við farir feli nor
annari vegur brinni en fort var frá myndu vegarinn, var bill og heila dótin
hottid midur í byldýpid. Allt fór vel og betri tilgjörð en Óla og ef eldi
hugad mér við dýflögis ferdarnum en hann og Pál gautu, fódur hann, endu
en. Gáðin nágrannu Jökulócín í Foth einu sandi frá fyrri tíð og því var in vötnum.

Waddi

þegar til Þorgarinnu kom fílkost reginn til þess að hysa okkur: það var
var í yfir 100 manna að norðan, sam öllum höfði verid lofad hús ~~þess~~ Samu
þingum við samlogar viðtökur og húsinn hjá yfir-fólki og var þud þvör
atbeina Svafhóldsgjöranna Jóis og komu hann að stetta og elka allt vel. En
100 manna flöturinn að norðan komst eldi yfir Fejruketos líd fyrir
daginn eftir.

Næsta dag hófum við of stad frá Þorgarinnu veotun í Skýlshólum, til 7 og komum
þar um M. 11. Mótudmót í gisti húsinn þar og þingum móturócín út í Þrey
- þar höfum við kenid þeim börnum og fjótti okkur svo óvirklegt fyrir þau, að ef
áttvad að stetta um of stad þvör þau og var það gjört. - síðan út í Þrey. En
þá eitt tíð þvörilögðta heimili sam og hafi séð, og þu lög höfðingja setu með
80 eignum og dinstleja hinni mótur; Góndinn þar heita Viffús hjálta lín, nýg
höfðinglegur vradur, þogur og stiltur. Hona hann en eldi, hín mótur myndar-
hona og bör þeirra hín manna vortogur. Annadinn stvpt húsili úti og
inn held í að sé vandfandi.

Þangad vorum við úr komum með umþingum og sagdi í við frá Óla og
Pál, en þangad kom: Hér voru gott fyrir drægum að frá að veru en leyst,
en íj áttar þá mót, að folkid herna verid bein línin hrekk við hann.

Úr Þrey komum við í Skýlshólum M. 7 um kvöldid, vaddid var bjark
og gott allan daginn en mii felið nýg í Skýggja; við mótudmót ofur
í gisti húsinn og þvörum okkur sam mót of stad of komum í Þorgar-
no M. ríun. 11 um kvöldid. Höfðum frá verid ríuna 6 M. tíu í ferdalagum.

Daginn eftir var em í gort um kvöldid; við stýlögum frá bitum og
forum sudur um Raxfoss.

Það kom að frá, sam íj sagdi: Fólkid í Þrey hreddi drægum!

Hann var fram undir hádegi og þegar húsbondi hans sagði við hann: Vilstu ekki fara að hléða fyrir degnunum? Og eftir að hafa farið að gera (eitt hönd sem hann tilkoti), þetta fyrir mig, svarði stólkur:

„Gyfa í lokun þess meir sjúkt, og þú hefur ekkert, þú þar þú fulla þess fyrir mig, svo, að ég þess ekki að gera neitt!“

L. Kunn

Þetta hét hann þjóttur sína, fór inn í Stykkishölm, stúl einhverju sér til farar eyris með bíl sínum í Þógersnes og hóts með laxfoss þingad.

Enn var hann Kormann og ein var hann oddinn svo stólkurinn úti barnavandast nefndina og ein þess formann hennar, sem ekki hann ógæfu hefur valdið og ógættu, eftir því sem foreldrar hans sögðu svo að hann hefur, - að hann mátti ekki heyrna nefndina og allra sína formann hennar nefnd á nafni. Foreldrar hans sögðu, að síðan nefndin hefur farið að stíffa sér af hönnu, hófi hann „oddi svo“, en áður hefur hann verið „allri besta barn“ (?). (Þetta er Þegar þú kemst til Kristjánsvægis og er í 1943; Þessu á milli)

Hoar er hann mí? Skamma bréf sett og fínd hús virdi logu, dagr. 10. maí 1940 í New York, er hann sendi mér, sýni, að hann mundi „ekki eiga langt í land“ með að verða meðal verstu glöpa manna í Ameríku. Góti og fríad því, að hann yrði einhverju tíma sendur þingad heims þáðan, áfress, að „geta sagt fari sína stóttar“ þáðan.

Saga þessa ungumennis er ekki löng, en lardurinn úti er hún sýni að síðari: Eg hefi haldið því fram, að það sé óhappilegt að þótt þau, er komid er fyrir, fái að vita neitt um það, að þeir sem föstru þau, fái fulla þess fyrir. Hitt heldi ég heppilegra, að þau fengi ekkert um þetta að vita, heldur veri meðgjöfin svo rífleg, að sá, sem tekur barn fyrir 40 kr. fengi 45 kr. og geti greitt barninn 5 kr. í mánuði (60 kr. um árið), sem kaup, ef það reynist vel og vildi vinna. Eins má huga sér meðgjöfin 35 kr. hálkada í 40 kr.; „kaupid“ yndi þú sama. Við þetta mundi margur unglingurinn verða fúsi til þess að gjöra eitthvert gagni heimilinn. Og (og nefndin) hefi reynsla fyrir því, að þetta hefur gefist vel: Þessum verid gefid lamb og hann oddid himinlifandi of því að fúna þad og sjó, að hann og vinna hann, frá e. t. v. lítil sé, er að einhverju meira. Og er viss um, að þessu

Barnaverndarnefudinn varð kallað frá 39 íbúnum Verðanumna úti á Danm. um það,
að þar ^{var} enginn fríður vegna státa og drotta fjölda barna: þann bjóti ríður, gíori
litramis til: Kveðjiu og vadi inn í húsinn, upp alla ganga og loft, synji þar
Klaimisur og hafi ertingar í frammi við fólk það, er þar búið. Eru samnt
Kudur á þessu, að kemur einn, er þar búið (Geir Gígi) Kveðt verda á flyti
in íbúð sinni - og var þegar búið um í þeir - af þessu fóti lengur fram. Nýja vörður
sá, er þar var (Hefin Björnsson, nri í skrifstofun. Gójarinn) Kveðt engum fríð
hafa vegna framferdis barnanna o.s. fr. - Þetta var árið 1934.

Ég bád þá veija mér röfu barna þeirra, er fremstir stöðu í þessu framferdi,
og voru til þess nefndir 4-5 piltar, 10-12 ára, minni mig. Ég bád þá
meðta ley til viddals í hvidbjart barnastöðu, ásamt nokkrum nefndar-
mönnum, þ.á m. Hallgrími Jónssyni, er þá var yfir kemur þar, frá Gudríni
Jónsd. o. fl.

Drænginnir meðta allir (4) nema einn. Ég hafði verið fyrir nefndar mönnum;
drænginnir þrotta, og höfðu ymsar viflengjir, er syndu selt þeirra.
Samtal mitt við þá endaði með því, að þeir fóru að tjá sig seltu og lagdu
bót og betrum.

Að lokum sáði ég við þá: „Ylthun verður fyrir gefid í þetta sinn, en við
(nefndin) höfum valandi auga á ylthun framvegis, og ef nokkur ber á þessum
framur, þá er nefndin til sinnu ráða. Þá fáið þið enga fyrirgefningu.“

„Hvada ráð eru það?“ spvudu drænginnir.
„Það fáið þið að vita, þegar þar á kemur, en gefid þess vel, að elki þurfi
til þess að koma.“

„Já, já, við stundum neyra það.“ sáðu drænginnir.

Ég fylgdi þeim (einn) niður stígam og út að dyrum, fóti í hönd hvers
þeirra, þá bád þeim fyrir hreinskilningu og Kveðdi þá, einn og vtri þeir
allir minn eigin barn og sáði að stíluadi: „Við höfum gefur á ylthun!“
Ég sá, að þeim fótti vout um að hafa lengid þessar viddokur og stíluad.
viddokur

Tveim dögum síðan kom hringeli í dyra vörðum upp í sína og spurdi:
"Hvernig hefir þú gengið með drengjum síðan við fólk?"

"A' gott heyr þú," sagði dyra vörðurinn, "það var einn af felli og létta og henni,
og níu öðrir í veinum í látum. Geli, Gígja veður kynur o.s.frv."

Hálfum mánuði síðan var íf kalladur vestur í Þröðubogunotij, 14.
10-11 að kveldi, til þess að jafna mistilid milli stúlka barns nokkru
og foreldra þess. Það fór allt vel og var aldrei neft síðan.

Þegar í kom út á gólfur og stóð að leggja leid mína heim, var hl. ordin
11, sá ég þá til Verkunnanna biskopanna og þess að veit svo: Þú er best
að nota felli fólk og tala við drengjum þínum um það, hvernig þeir segir
frá um ástandið síðan um daginn, að ég tala við þá í barnastólum og
með þeim, að láta þá sjá, að ég (og nefndin) hefði ekki gleymt þeim.

Það var dimmt þarna, drugga loft loft og súdda ríging, að einu stúna
frá ljósker um nokkru. Og bjóst við, að drengjum væri gengið til hólts,
en vildi þó vita, hvernig þeir væri varid og tala við þá.

Eg taldi að dyrum. Spurdi eftir N. N. "Hann er kattaður," var mér sagt.

Þá var að leit. til hris votta. "Er N. N. heima?" "Já!" Hann kom
út og spurdi, hvað ég vildi se!

Findu drengjum N. N. og N. N. og komid svo allir saman, í stóð tala
við ykkur alla í einu!

"Hva, tala við?... Það hefir elskert komid fyrir mig - og engan öðrum."

"Það er gott, en ég vil tala við ykkur samt!"

Hann hljóp og ég heyrði hann segja, alla leid niðan til hans heyrdir:

"Elskert komid fyrir mig! Elskert komid..."

Þú varst þeir komid þeir saman og sojd u allir í einu komi:

"Hvað stóðu að gera við okkur? Það hefir elskert komid fyrir mig!"

"Jója, það er gott, en ég stóla samt að tala við ykkur!"

"Hvað? - um hvað? - Hvar?!"

"Það fáið þið ni bráðum að heyr, en elski þérna; við stólu komu
heima í þó melin, daltid þið hrisumun, svo að..."

Þoo það? Má enginn heyrna? - Það hefir ekkert . . . . .

"Segja, komid þið með mér ofur lítið of þá fram á melinn!"

Og mið vorum við þar allir saman. Þrjú enginn heldur danda haldi í hápa mína; þeir lituðu of forvitni og eftir vortingu og voru að mulla við og við: "Það hefir ekkert komid fyrir með mig!" . . .

Segja, drengir mínir! Ég vildi tala við ykkur alla fjóra, en mið er ein. ghekar hálkadar - ég ul: kann seinnu - en við ykkur vildi ég segja þetta:

"Síðan við tókum saman í barnastöðunum um daginn hefi ég og nefndin átt fylgt vel með framferði ykkar. Þið lofduð okkur þá, að þið stýlduð veru góðir drengir, þetta áttum erótum og spellvirkjum, svo að nefndin þyófti ekki að taka til sínna ríða" - og mið fann ég að þeir iduðu allir í skinninu af forvitni um það, hvað mið stóð til með þá - "og mið vitum við allt um ykkur" - "Hvað? Hvað vitid þið?"

Að þið hefid allir verið góðir drengir og ég er mið kominn til þess að þakka ykkur fyrir það. Svona eigu þórnð veru og reynd þið þvi hefir eftir að góta ykkar sem best og til þess að reyna ykkur um burtu alla ég og nefndin að fela ykkur það störf, fyrir mið sínu, að hafa góður í öllum þeim börnum sem nácoþ ykkur um og þið verid varis við að ekki heyrda sér vel. Þið eigid ekki að segja okkur stá neis - um eftir þeim - við fá um að vita um framferði þeirra í annari átt - en þið eigid að leiðbeina þeim, biðj - þau að veru góð börn og vara sig í öllum þvi sem ikt er. Viljid þið taka þetta að ykkur?"

"Já, já, já!" segdu þeir hver um sig. Og kvaddi þá og þeir mig sem bestu vinis og ég yleyrni seint þeim viðskilunni.

Ári síðan gengu þeir allir í "Laplavinfélagið Fönix" og þar átti ég, oft töl við þá, ekki um þessi mál, heldur um ótal margvænt, en ég taldi, að gæti ordid þeim til leiðbeiningu síðan.

Ég hefi aldrei ordid var við neitt misjöfnu í fari þeirra síðan.

Reykjavík, 11. jan. 1941.